

Krajský úřad Olomouckého kraje
Odbor majetkový, právní a správních činností
Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

č. j. KUOK .../2018

V Olomouci dne ... 2018

sp. zn. KÚOK/.../2017/OMPSČ-P/7430

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Olomouckého kraje, Odbor majetkový, právní a správních činností (dále jen odvolací orgán), příslušný podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a § 89 odst. 1 a § 178 odst. 2 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), rozhodl o odvolání účastníka řízení obviněného z přestupku ..., nar. ..., adresa trvalého pobytu ..., okres ... (dále také obviněný) zastoupeného dle dohody o plné moci ze dne 2017 ..., advokátem ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘE ... se sídlem ..., ..., ..., které bylo podáno dne 2017, odvolacímu orgánu předloženo dne 2017 a kterým bylo napadeno rozhodnutí statutárního města Olomouc, Komise pro projednávání přestupků písemně vyhotovené dne 2017 a vydané v řízení o přestupku dne 2017 pod číslem jednacím ..., takto:

Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se rozhodnutí statutárního města Olomouc, Komise pro projednávání přestupků písemně vyhotovené dne 2017 a vydané dne 2017 pod číslem jednacím ...

z r u š u j e

a věc se vrací k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal.

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím statutárního města Olomouc, Komise pro projednávání přestupků (dále také správní orgán prvního stupně) písemně vyhotoveným dne 2017 a vydaným dne 2017 pod číslem jednacím ... (dále také napadené rozhodnutí) byl ..., nar. ..., ..., ... uznán vinným přestupkem proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, kterého se měl dopustit tím, že dne 18. 5. 2017 okolo 16.30 hodin před domem v obci ... měl slovně urazit ... slovy, že je čubka a nemá v ... co dělat, tímto jednáním měl úmyslně ublížit jinému na cti tím, že jej měl urazit. Napadeným rozhodnutím byla dále obviněnému podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 49 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 uložena pokuta ve výši 1.000 Kč a současně mu podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb. byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Ke splnění obou uložených povinností pak byla napadeným rozhodnutím obviněnému stanovena lhůta třiceti dnů ode dne nabytí právní moci toho kterého rozhodnutí o jejich uložení.

Obviněný napadl předmětné rozhodnutí dne 2017 včasným a přípustným odvoláním, ve kterém nejprve zrekapituloval obsah jeho výrokové části a poté uvedl, že nesouhlasí s tím, že by se dopustil skutku, který je popsán ve výroku napadeného rozhodnutí. Tato

skutečnost nebyla v řízení žádným důkazem prokázána, když jak on, tak svědci se ani neshodli na formulaci jeho slov ohledně pobytu ... v ..., tedy zda skutečně zaznělo, že nemá v ... co dělat, či zda se nestydí přijet do Když navíc žádnou z takových formulací snad ani nelze považovat za urážku na cti, a to takové intenzity, se kterou by zákon spojoval udělení jakékoliv sankce. Žádným způsobem nebylo prokázáno, že by vůči ... použil oslovení „čubko“. Toto slovo uvedla pouze „poškozená“ a nikdo další z přítomných. Pokud správní orgán prvního stupně opřel své závěry i o stanovisko svědkyně ..., obviněný poukázal na to, že jde o ... a ..., které je ... let, přičemž jeho ... je se ... v rozvodovém řízení a ... je, respektive byla od ... natolik ovlivněná (zmanipulovaná), že nejen že ukončila styky s ..., když museli zrušit i zaplacenou zahraniční dovolenou, ale v té době se stýkala velmi sporadicky i se ..., neboť si to ... (...) v té době nepřála. Obviněný tedy má za to, že ... v podstatě pouze opakovala to, co jí ... uvedla, že má říct. Obviněný zároveň poukázal i na velice nestandardní průběh jednání, a to v tom smyslu, že ... byla vyslýchána správním orgánem prvního stupně za účasti ... i obviněného, a tudíž se obviněný celkem oprávněně domnívá, že uvedla přesně to, co jí ... bylo předestřeno. Jinak si ani nedovede vysvětlit tvrzení ..., že se ... se ... vždy bály, jezdily za ním maximálně dvakrát ročně apod., když až do doby rodinné krize ... na jaře 2017 byl mezi nimi zcela běžný vztah, probíhal běžný styk a ... jezdily s obviněným a ... pravidelně každoročně na dovolené, výlety apod. V té souvislosti obviněný poukazuje na skutečnost, že v době údajné výměny názorů tato svědkyně ani nestála přímo s dospělými ženami a nesledovala jejich hovor, ale opodál se věnovala vlastní hře. Navíc její interpretace slov, zda tedy řekl, že „všichni vědí, že je čubka“, či přímo „čubko“, se zcela liší od toho, co říká i samotná postižená ..., když navíc svědkyně ... slovo „čubko“ vyloučila zcela. Správní orgán prvního stupně neměl tedy dostatečný podklad pro takové rozhodnutí, když za jediný relevantní důkaz hodnotil výpověď „poškozené“ ... a ..., která navíc byla vyslýchána za přítomnosti své Správní orgán prvního stupně měl tedy v té souvislosti vzít v potaz i širší okolnosti věci, tedy zejména antagonistické vztahy a klima v rodině, kdy ze strany dospělých jde i o soupeření o přízeň dětí, a to v souvislosti s rozpadem rodiny, což se výrazným způsobem promítlo do výpovědi ... obviněného, a tedy správní orgán prvního stupně v návaznosti minimálně na zásadu in dubio pro reo měl rozhodnout ve prospěch obviněného, když jiné důkazy ve věci neměl. Obviněný se neztotožnil ani s právním hodnocením správního orgánu prvního stupně, pokud se tedy dospělo k závěru, že skutečně uvedená slova ve výrokové větě ve vztahu k ... byla vyřčena. Je bezpochyby, že na danou věc je třeba uplatnit právní úpravu účinnou ode dne 1. 7. 2017, tj. zákona č. 251/2016 Sb., neboť se jeví, že jde o právní úpravu pro obviněného přijatelnější, když došlo ke zpřísnění posouzení naplnění skutkové podstaty přestupku a odpovědnosti za něj v tom smyslu, že již se musí jednat o hrubou urážku na cti a nikoliv jakoukoliv, jak bylo v právní úpravě předešlé. Obviněný se neztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, že by jeho údajný výrok měl spadat pod výklad hrubá urážka na cti, a to i s ohledem na společnost, ve které se pohybujeme, a vyjadřování nejen v životě soukromém, ale i veřejném. Obviněný považoval za absurdní, že by někdo hodnotil výroky ve smyslu uvedeného, že se nestydí přijet do ... nebo že jí není hanba přijet do ... za urážlivé či hanlivé, či že by tyto výroky měly zesílit sílu výroku „čubka“, a to vše za situace, kdy vlastně nebylo zjištěno, jaké konkrétní výroky v daném případě skutečně padly a byly vyřčeny, když ani ... s ... o tomto nevypovídaly zcela jednotně, tedy i samotný vyslovený kontext konkrétního vyjádření (sousloví) by měl být posouzen v návaznosti na výklad hrubé urážky na cti. V neposlední řadě není ani vysvětleno, jak správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že samotné vyjádření „čubko“ či „že je někdo čubka“ je hanlivé, když význam tohoto slova se ve společnosti vykládá několika způsoby, a to dosti různorodě, když ve svém skutečném významu se ani o hanlivý výraz jako takový nejedná. V té souvislosti měl správní orgán prvního stupně minimálně ... vyslechnout i ke skutečnosti, jaký význam ona sama tomuto údajnému slovu přikládá, v jakém smyslu si jej

ona sama vykládá, a proč jej tedy považuje vůči své osobě za urážlivé, což se však nestalo. Za nesprávné považoval obviněný hodnocení, že k zesílení nactiutrhání došlo i tím, že bylo vyřčeno před dalšími dvěma osobami, když se obviněný domníval, že touto druhou osobou myslel správní orgán prvního stupně svědkyni ..., která však tento výrok vůbec neslyšela. A pokud jde o svědkyni ..., která jej údajně slyšet měla, byť v jiné podobě než uvádí její ..., tak opět měl správní orgán prvního stupně zjistit, zda ... svědkyně vůbec ví význam tohoto slova a jak jej ona vnímá, což se opět nestalo. V neposlední řadě obviněný nesouhlasil ani s uloženým správním trestem, když nebylo uvedeno, proč nebylo za dané ne zcela jasné situace třeba využito i opatření mírnější, jako například napomenutí. Obviněný tak neměl za to, že *by bylo zcela jednoznačně prokázáno spáchání přestupku, který mu je kladen za vinu, byl tedy uznán vinným a byl mu uložen trest v podobě pokuty*, a tedy se domáhá, aby bylo v odvolacím řízení napadené rozhodnutí zrušeno a řízení zastaveno, když nebylo prokázáno bez jakýchkoliv pochyb, že by se skutek stal.

Obviněný své odvolání směřoval do celého napadeného rozhodnutí. Na základě § 89 odst. 2 správního řádu a § 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také zákon o odpovědnosti za přestupky) tak byl v odvolacím řízení přezkoumán soulad celého napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a v celém rozsahu i správnost celého napadeného rozhodnutí.

Z předloženého spisového materiálu bylo zjištěno, že předmětné řízení o přestupku ... bylo zahájeno dne 2017, kdy mu bylo v souladu s § 78 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky správním orgánem prvního stupně oznámeno, že proti jeho osobě zahájil řízení o přestupku, čemuž předcházel souhlas osoby přímo postižené spácháním jeho údajného přestupku ... se zahájením tohoto řízení ze dne 2017. Spolu s oznámením o zahájení řízení byl obviněný předvolán k ústnímu jednání na 2017, k němuž byly dále předvolány jako svědkyně ... a Všichni předvolaní se k ústnímu jednání dostavili. Následně správní orgán prvního stupně nařídil konání dalšího ústního jednání, a to na 5. 10. 2017, a předvolal k němu obviněného a jako svědky ..., ... a Všichni předvolaní se k nařízenému ústnímu jednání dostavili. V jeho závěru správní orgán prvního stupně umožnil obviněnému a ... seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim a poté rozhodnul ve věci samé.

Po přezkoumání věci bylo v odvolacím řízení zjištěno, že napadené rozhodnutí a jeho vydání předcházející řízení trpí vadami, pro které bylo napadené rozhodnutí vydáno v rozporu s právními předpisy.

V projednávané věci o údajném skutku obviněného vypovědělo celkem pět osob – obviněný, osoba přímo postižená spácháním přestupku ..., ..., ... a Pouze ... a ... vypověděly, že jednání kladené obviněnému za vinu v jeho jádru slyšely, byť jej každá popsala mírně odlišně. ... k němu uvedla, že obviněný zakřičel „že je čubka a co se vůbec opovažuje ukázat se v ...“. Její ... pak údajné jednání obviněného popsala tak, že obviněný řekl její ..., „že se nestydí přijet do ... a že všichni ví, že je čubka“.

Obviněný uvedl, že ... řekl něco ve smyslu „ty se nestydíš ještě se tu ukázat v ... po tom všem, co jsi způsobila“. Její uražení nějakým vulgárním výrazem velmi důrazně odmítl.

... vypověděla, že obviněný ... s naprostým klidem řekl, „že se nestydí jezdit do ...“. Říkal i něco, čemu nerozuměla, řekl i nějaké slovo, kterým si svědkyně nebyla jistá, a proto ho neuvedla. Na otázku správního orgánu prvního stupně, zda ze strany obviněného vůči paní ... padlo slovo „čubko“, uvedla, že něco tam padlo, ale *toto slovo to nebylo*. Tato otázka byla nadto sama o sobě jako otázka sugestivní (svědkyni bylo predestřeno to, co mělo být z její výpovědi zjištěno, a tím jí bylo naznačeno, jak [co] má odpovědět) nepřipustná. Výpověď ... byla tedy vnitřně rozporná – na jednu stranu uvedla, že obviněný

užil něco, čemu nerozuměla, slovo, kterým si nebyla jistá, a zároveň v rozporu s tím jednoznačně konstatovala, že slovo čubka to nebylo.

... k věci uvedl, že obviněný ... řekl, „že ti není hanba přijet do ...“. Na dotaz správního orgánu prvního stupně, zda pan ... urazil paní ... výrazem „čubka“, uvedl, že si toho není vědom. Tato otázka byla nadto sama o sobě jako otázka sugestivní (svědkovi bylo předestřeno to, co mělo být z jeho výpovědi zjištěno, a tím mu bylo naznačeno, jak [co] má odpovědět) nepřípustná.

Ze žádné z výpovědí tedy nevyplývalo, jak bylo uvedeno ve výroku o vině napadeného rozhodnutí, že by obviněný ... řekl, že nemá v ... co dělat. Spáchání této část jeho údajného jednání tedy bylo provedeným dokazováním jednoznačně vyvráceno.

Použití výrazu „čubko“ uvedla ... a její Obviněný jeho použití popřel. ... uvedla, že něco tam padlo, nerozuměla tomu a nebyla si jistá, co, ale zároveň konstatovala, že toto slovo to nebylo. ... užití toho výrazu nezaregistroval.

Obviněný zpochybnil svědeckou výpověď ... s tím, že je navedena ..., co má vypovídat. Správní orgán prvního stupně pochybil, když se s tvrzením obviněného vůči výpovědi své ... v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nevypořádal a bez dalšího její výpověď přijal.

O přítomnosti ... na místě skutku se obviněný zmínil až po prvním ústním jednání při nahlédnutí do spisu, když před tím při ústním jednání uvedl, že mimo paní ... a paní ... na místě skutku nebyl nikdo další přítomen (neuvedl tedy ani svoji ...), což následně odůvodňoval tím, že prvně myslel, že se hovoří o lidech venku, nikoli ve vozidle. Správní orgán prvního stupně pak pochybil, když jako podklad napadeného rozhodnutí nepojal do spisového materiálu obviněným při druhém ústním jednání předložený obrazový snímek jeho vozidla, z něhož mělo být patrné, že má ..., protože ... nemohla vidět, zda uvnitř někdo sedí, a bez dalšího zjišťování přítomnosti ... na místě skutku jeho výpověď zpochybnil – ve své podstatě nevzal v potaz.

Správní orgán prvního stupně zásadně pochybil tím, že neodstranil rozpor ve výpovědi ..., ze které bylo možné spolu s dalšími zjištěními vyvodit jak pozitivní, tak i negativní skutkový závěr o údajném jednání obviněného a která proto nemohla být podkladem pro vyslovení jeho viny.

Správní orgán prvního stupně tak nedostál § 50 odst. 3 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Skutkový stav tudíž nebyl v projednávané věci zjištěn v souladu s § 3 správního řádu a dále z jeho obsahu ani nebylo bez důvodných pochybností možné vyvodit skutkový závěr, že se obviněný dopustil jednání jemu za vinu kladeného.

Samotná úvaha správního orgánu prvního stupně obsažená v odůvodnění napadeného rozhodnutí vedoucí ke skutkovému závěru, že obviněný se jednání jemu za vinu kladeného dopustil, pak byla nedostatečně podložena (opominutím tvrzení obviněného o ovlivnění svědkyně ..., nedostatečným zjištěním přítomnosti ... na místě skutku a sdělením, že u prvního ústního jednání byly všechny osoby dotázány, kdo byl na místě skutku přítomen, a ... nikdo nezmněl – což ale neodpovídá znění protokolu o tomto ústním jednání, ve kterém je uvedená otázka a odpověď zaprotokolována pouze ve vztahu k obviněnému) a chybná (v interpretaci výpovědi ...).

Rovněž měřítko, které správní orgán prvního stupně použil na posouzení zjištěného skutkového stavu, že *bylo prokázáno s dostatečnou mírou jistoty*, bylo neurčité, a proto

nepřezkoumatelné, když nebylo zjevné, zda odpovídá nárokům uvedeným v § 3 správního řádu, tedy i povinnosti zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností.

V mezidobí od spáchání údajného přestupku obviněného do vydání napadeného rozhodnutí nabyla účinnosti nová právní úprava přestupků (zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a zákon č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích). Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, uvozené ústavním zákonem č. 2/1993 Sb. se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější (shodně i v § 112 odst. 1 a 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky). Když správní orgán prvního stupně vydal přezkoumávané rozhodnutí až po nabytí účinnosti nové právní úpravy přestupků, byl povinen zkoumat, zda je pozdější právní úprava ohledně posouzení trestnosti činu a trestu pro obviněného příznivější. Správní orgán prvního stupně se, jak uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, touto skutečností zabýval, ale v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, jak obě právní úpravy poměřil a na základě jakých konkrétních úvah dospěl k právnímu závěru o použití právní úpravy původní. Právní závěr učiněný ve věci je proto nepřezkoumatelný.

Písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí je v rozporu s rozhodnutím, jak jej správní orgán prvního stupně přijal svým hlasováním. Z protokolu o hlasování totiž vyplynulo, že správní orgán prvního stupně při hlasování o výši sankce věc posoudil podle § 35 písm. b) a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 49 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, v písemném vyhotovení napadeného rozhodnutí jsou však jako ustanovení, jež byly při ukládání sankce použity, uvedeny § 11 odst. 1 písm. b) a 49 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017.

V rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu nebylo ve výroku napadeného rozhodnutí o uložení povinnosti nahradit náklady řízení dostatečně ztotožněno právní ustanovení, podle kterého bylo rozhodnuto, když nebyl ztotožněn konkrétní odstavec paragrafu 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění vyhlášky č. 112/2017 Sb., podle něhož správní orgán prvního stupně uvedenou povinnost obviněnému uložil. Nedostatečně bylo ztotožněno i znění této vyhlášky, když u jejího ztotožnění nebylo uvedeno, že byla novelizována vyhláškou č. 112/2017 Sb. Uložená výše nákladů řízení byla dále nepřesně odůvodněna tím, že správní orgán prvního stupně neshledal důvody hodné zřetele ke snížení této částky. Podle § 79 odst. 5 správního řádu totiž nestačí jen existence těchto důvodů, ale je třeba, aby účastník řízení pro jejich existenci o snížení požádal.

Správní orgán prvního stupně dále nedostál ustanovení § 71 zákona o odpovědnosti za přestupky, jelikož ... nevyrozuměl jako osobu přímo postiženou spácháním přestupku o zahájení řízení.

Výroky napadeného rozhodnutí o vině, o uložení sankce a o uložení povinnosti nahradit náklady řízení byly v odvolacím řízení shledány rozpornými s právními předpisy. Nezbylo tak než v odvolacím řízení zrušit napadené rozhodnutí v celém rozsahu a věc vrátit správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.

Skutkový stav nebyl v projednávané věci zjištěn v souladu s § 3 správního řádu, nebylo proto možné vypořádat odvolací námitky obviněného směřující do jeho zjištění, neboť pro to neexistoval dostatečný podklad. Bylo však namístě přisvědčit obviněného tvrzení, že současně zjištěný skutkový stav neposkytl dostatečný podklad pro vyslovení jeho viny. S tvrzením obviněného o ovlivnění výpovědi ... ze strany její ... se správní orgán prvního stupně nevypořádal, jeho vypořádání proto bude předmětem dalšího postupu v navazujícím řízení o přestupku, stejně jako zjištění, v jaké vzdálenosti byla v době skutku

... od vozidla obviněného. ... byla podle § 71 zákona o odpovědnosti za přestupky jako osoba přímo postižená spácháním přestupku oprávněna být přítomna provádění svědecké výpovědi Bez skutkového zjištění, že se obviněný jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil, bylo předčasné vypořádat jeho námitky směřující do právní kvalifikace jeho údajného jednání a do druhu uložené sankce.

V novém projednání věci správní orgán prvního stupně nejprve na podkladě doposavad zjištěného skutkového stavu přeformuluje údajný verbální útok obviněného na Poté nařídí nové ústní jednání a předvolá k němu všechny již vyslechnuté osoby. Obviněného zároveň s předvoláním vyzve, aby k ústnímu jednání doložil obrazový snímek vozidla, s nímž byl na místě skutku. Při ústním jednání správní orgán prvního stupně zjistí, kdo na jakém místě a v jaké vzdálenosti od vozidla obviněného stál, a zda bylo z těchto míst vidět do vozidla obviněného na místo, kde měl sedět Obviněného a ... se správní orgán prvního stupně dotáže na detaily jejich společné jízdy. ... a ... se výslovně dotáže, koho na místě skutku viděly. Dále se správní orgán prvního stupně pokusí dalším provedením výpovědi ... odstranit zásadní rozpor v její původní výpovědi, před tím ji výslovně poučí o důsledcích nepravdivé nebo neúplné svědecké výpovědi. Následně rozhodne ve věci samé, přičemž své rozhodnutí zevrubně odůvodní, při odůvodnění právní kvalifikace věci se podrobně a konkrétně vypořádá s porovnáním právní úpravy účinné v době spáchání údajného přestupku obviněného a v době rozhodnutí o něm a s odůvodněním závěru, proč věc právně kvalifikoval podle té či oné právní úpravy.

P o u č e n í o o d v o l á n í

Proti rozhodnutí odvolacího orgánu se nelze dále odvolat (§ 91 odst. 1 věta první správního řádu).

Mgr. Hana Kiliánová
vedoucí oddělení přestupkového
Odboru majetkového, právního
a správních činností

obdrží: ...
 ...